

[Hendriksen.]

Lovforslaget — og jeg formoder, at dette skal tjene som en Art Bevis for, at Loven er uskadelig —, at

„Regeringen er af den Opfattelse, at Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden i den Affattelse, i hvilken den foreligger, vil kunne have skadelige Følger for dansk Erhvervsliv.“

Ja, det kan jo være meget interessant for saa vidt at faa at vide, hvilken Opfattelse den høje Regering har paa dette Omraade, men det er ikke for os noget nyt, vi har længe kendt den høje Regerings og de to Regeringspartiers Opfattelse af dette Spørgsmaal. Det er en Opfattelse, der er diametralt modsat vor, men det er ikke en Opfattelse, som vi har Brug for at faa noget at vide om, den kender vi i Forvejen. Det, vi har Brug for, er Beviserne for, at Loven i Virkeligheden virker paa en skadelig Maade, og saadanne Beviser er vi ikke blevet stillet Ansigt til Ansigt med endnu.

I øvrigt vil jeg gerne i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa de Udtalelser, den højtærede Handelsminister fremsatte i sin Forelæggelsestale — de staar i Rigsdagstidenden Sp. 35, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere nogle Linier:

„Ved det derefter afholdte Folketingsvalg kunde det ogsaa med afgjort Vished konstateres, at Befolkningens Flertal var imod Loven, saaledes som den var vedtaget.“

Ja, det er nu første Gang, jeg har faaet at vide, at Folketingsvalget i April Maaned alene drejede sig om Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden; jeg har hittil haft det Indtryk, at Folketingsvalget drejede sig om en Række Spørgsmaal, og da først og fremmest om Forsvarssagen. Konsekvensen af en Udtalelse som den, den højtærede Minister har fremsat i sin Forelæggelsestale, er jo den, at alt Lovgivningsarbejde fra 1926 indtil Marts Maaned 1929 skulde ophæves, for saa vidt det ikke var tiltraadt af de to nuværende Regeringspartier, det radikale Venstre og Socialdemokratiet, at med andre Ord alle de Love, der var vedtaget i disse Aar mod socialdemokratiske og radikale Stemmer skulde nu eins-zweidrei ophæves. Men en saadan Paastand kan vi ikke tage alvorligt, og efter den kan vi i hvert Fald ikke rette os. Det er en Paastand, men intet Argument.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fremsatte jo forskellige Udtalelser, bl. a. om to Domme, der var fældet paa Basis af den nu eksisterende Lov om Værn for

Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Jeg synes, at i hvert Fald det ene af de Eksempler, det ærede Medlem fremdrog, set fra det ærede Medlems Synspunkt var betydningsløst, og set fra vort Synspunkt var det netop noget, der var til Fordel for de Standpunkter, vi gaar ind for. Hvad angaar Spørgsmaalet om Dommen i Aarhus, kender jeg ikke denne Dom ud over, hvad det ærede Medlem nu har oplyst, men hvis det har været saaledes, at det paaklagede Forhold har kunnet karakteriseres som „paa uberettiget Maade“, er det ganske naturligt, at Domstolene har dømt, saaledes som de har; paa den Maade maa Forholdet altsaa have kunnet karakteriseres, for ellers var den Dom ikke faldet.

Med Hensyn til det andet Eksempel, Eksemplet fra Horsens — det kære Horsens, maa jeg maaske sige til det ærede Medlem — gav det ærede Medlem en meget dramatisk Redegørelse for, hvorledes den stakkels Fodermester var blevet behandlet af den haardhjertede Gaardejer. Jeg er selvfølgelig ikke et Øjeblik i Tvivl om, at den Redegørelse, det ærede Medlem gav, var fuldkommen neutral og fuldkommen upartisk, og den omhandlede Gaardejer fortjente da ogsaa at blive straffet, og han blev jo straffet. Det staar udtrykkelig i Dommen, som det ærede Medlem citerede, at det er uforholdt at komme ind paa, hvorvidt det paaklagede Forhold kunde rammes efter Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihedens Bestemmelser, allerede fordi Manden havde overtraadt Straffelovens § 116, Paragraffen om Selvtægt. Som Følge deraf blev Manden dømt til en Bøde, en Bøde paa 100 Kr. Nu siger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen: Ja, men tænk nu de stakkels Fagforeninger, der i Kolindsund-Sagen maatte betale flere Hundrede Tusinde Kroner. Jeg maa til det ærede Medlem sige, at han kan dog billigt ikke mene, at der kan drages nogen Sammenligning mellem Kolindsund-Dommen og dette Tilfælde. I Kolindsund-Affæren var der ikke Tale om en Bøde af saadanne Dimensioner, der var Tale om en Erstatning. I dette Tilfælde blev den paagældende Gaardejer dømt til at betale Erstatning, fuld Erstatning, de 294 Kr., som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har omtalt, og endvidere idømt en Bøde efter Straffelovens § 116. — I den Forbindelse maa jeg maaske ganske en passant sige, at jeg synes ikke, det er rigtigt, at et Medlem fra denne Talerstol nævner Dommerens politiske Anskuelser, som om Dommerens politiske Anskuelser paa nogen Maade skulde indvirke paa hans